

ΚΑΚΙΑ

7-1-1976

Γέμισε ο δρόμος της ζωής μας λύκους.

Με μάτια αρρωστημένα κίτρινα κι αφρούς στο στόμα,
με την κακία φωλιασμένη στην καρδιά παραμονεύουν
ν' αρπάξουν ότι μπορούν από τις σάρκες σου,
κομμάτια απ' τη ψυχή σου.

Κι εσύ, που της ζωής τ' ανθρώπινο το μονοπάτι
έχεις πάρει, μ' ανθρώπινες ιδέες κι ανθρώπινη καρδιά,
πρέπει πολύ κοντά, στο στόμα τους να φτάσεις,
για να μπορέσεις να προφυλαχτείς, να κάνεις πίσω
ακούγοντας το σιχαμένο γρύλισμα της απληστίας.

Μ' αλίμονο, στο κάθε συναπάντημα, στο κάθε πάλεμα,
με τόσους λύκους γύρω σου, κι ένα κομμάτι ιδέα,
κι ένα κομμάτι άνθρωπος μένει στο στόμα τους
και ματωμένος τριγυρνάς κι αναρωτιέσαι,
τι τάχα έκανα; Κι αποκοιμιέσαι.